

ခေးရယ်
လူငှာ

အခန်း(၁)

ဤဝတ္ထု၌ ပါရှိသော မိန်းမမျိုး သင့်မှာ ရှိပါသလား။

‘ဒါ ဘာပုံတွေ လဲ’

အိမ်ကိုလာလည်သော တစ်ယောက် က နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပုံသုံးပုံအား

ကြည့်ပြီး သူ့ကိုမေး၏ ။

‘ငါ့မိန်းမ ဆွဲထားတဲ့ ပုံသုံးပုံပါ’

‘ဪ...’

ထိုလူမှာ ပုံသုံးပုံအား တော် တော် ကြီး စိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။

ထိုပုံသုံးပုံမှာ နံရံတွင် ဘောင်တစ်ခုစီဖြင့် ချိတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲကွ’

ထိုလူက မေးပြန်သည်။

‘ငါ့မိန်းမက ငါ့ကို သတိပေးထားတာ’

‘ဘယ်လို’

ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားပုံရသည်။

ပုံတွေ ကို သေချာထပ်ကြည့်ပြန်၏ ။

‘အဲဒီ ပုံတွေ က နိုင်ငံတစ်ခုရဲ့ အအေးကြော်ငြာတဲ့ပုံပါ။ အဲဒါကို ငါ့မိန်းမက ပြန်ဆွဲထားတာ’

သူက သေချာရှင်းပြလိုက်သည်။

‘မင်းကို သတိပေးထားတယ်ဆိုတာကရော’

သူက ပုံကိုကြည့်လိုက်ပြီး

‘ဒီသုံးပုံမှာ ထူးခြားတာ ဘာမြင်မိလဲ’

ထိုလူက ပုံကို သေချာပြန်ကြည့်ပြီး

‘ဟင့်အင်း... ဘာမှမတွေ့ဘူး’

‘အဲဒီ ကြော်ငြာရဲ့ ပထမပုံက လူ တစ်ယောက် ဟာ သဲကန္တာရထဲမှာ ရေငတ်ပြီး ရေဆာနေတဲ့ပုံ’

‘အင်း’

‘နောက်တစ်ပုံက အအေးပုလင်းကို တွေ့သွားပြီး သောက်နေတဲ့ပုံ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နောက်ဆုံးပုံ ကတော့ အအေးသောက်ပြီးလို့ ရေငတ်ပြေသွားပြီး ဝမ်းသာအားရ

ဖြစ်နေတဲ့ပုံ’

‘အေး... မိုက်တယ်နော်’

ထိုလူမှာ သဘောကျနေသည်။

‘ကြော်ငြာရှင် ဆိုလိုတာက သူ့အအေးသောက်လို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ပြီး

ရေငတ်ပြေသွား တယ်ပေါ့ကွာ’

‘အေး... ဟုတ်တယ်’

‘ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပုံသုံးပုံကို နောက်ကနေ ပြန်စီမယ်ဆိုရင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး

ပြန်ထွက်တယ်၊ ဒီလိုကွ’

ဟုပြောလိုက်ပြီး ပုံသုံးပုံအား ရှေ့နောက်ချိန်းလိုက်၏ ။

‘ဟင်’

သူ အံ့သြသွားပုံရသည်။

အမိပွယ်ကို သေသေချာချာမသိသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တာ့ တစ်စုံတစ်ခု ခံစားလိုက်ရမှန်း သိသည်။

‘အမိပွယ် ပြောင်းသွား တာကို တွေ့လား’

‘သိတော့ သိသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သေချာမသိဘူး’

‘ကြော်ငြာရဲ့ ဆိုလိုရင်း ကို ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားတာကွ’

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘ပုံ (၁) အရဆိုရင် ပထမတာ့ အဲဒီ လူဟာ ဖျော်နေတယ်၊ နောက်ပြီး ကြော်ငြာတဲ့ အအေး ကို သောက်မိတယ်၊ အဲဒီ မှာ ပဲ နောက်ဆုံး သူ့အအေးကို သောက်မိမှ သဲကန္တာရထဲ ရေငတ်သလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုပြီး အမိပွယ်ထွက်သွားတယ်’

ထိုလူက ပုံကိုထပ်ကြည့်လိုက်ပြီး

‘အေးနော်... အမိပွယ် ပြောင်းသွား တယ်’ ဟု ပြောလေ၏ ။

‘ငါ့ကို ငါ့မိန်းကပြောတယ် ကိစ္စတစ်ခုကို တစ်ဖက်တည်းမတွေ့ပါနဲ့၊ နှစ်

ဖက်စလုံးတွေ ပါတဲ့၊ အဲဒီ အခါမှာ မြင်ရတဲ့အမြင်တွေ ဟာ
အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့် မယ်တဲ့’

ထိုစကားပြောပြီး သူ့ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

ထိုလူကတော့ သူ့ကို တွေ့ဝေငေးမော စိုက်ကြည့်လျက်ရှိနေသည်။

‘ဒါဆို... မင်းမိန်းမက မင်းကို တော် တော် ချစ်မှာပဲ’

သူစကားဖြင့် ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘အခု... မင်းမိန်းမရော’

သူမသည် လွန်စွာ စနစ်ကျ၍ သူ့ယောက်ျားအား ထူးဆန်းအံ့ဩမှု တွေ
ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူမ သေဆုံးသွားပြီးနောက် တစ်နှစ် အတွင်း : သူ့ယောက်ျားအား ထူးဆန်းမှု
လေးတစ်ခု ထားခဲ့ရာမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အကြောင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

[၁]

ငိုသံများ...။

ကြေးစည်ထုသံ...။

အသံများ စွာ တို့က သူ့နှလုံးသားကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြုလုပ်နေကြသည်။

‘နွယ်’

ရင်ထဲက ခေါ်သံနှင့် အတူ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာ၏ ။

လှပသော မျက်ဝန်း...။

နူးညံ့သော ပြောဆိုမှု နှင့် အတူ...။

စင်ပေါ်မှာ လငြိလျောင်းနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ နင် ငါ့ကိုထားသွားခဲ့ပြီလား...

သူ နွယ်ဘေးနားတွင် နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘နွယ်မရှိတဲ့ အချိန်ကျရင် မောင် မငိုရဘူးနော်’

အသံတို့ ကြားယောင်လာသည်။

ငါ... မငိုပါဘူး၊ ငါ... နှင့်အတွက် မျက်ရည်ပဲကျမိတာပါ။ သူ့ပခုံးအပေါ်သို့

လက်တစ်စုံ ကျလာသည်။

နွေးထွေးမှု ကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်း၏ လက်ဟု သိလိုက်သည်။

‘မင်းမိန်းမ သွားပါစေတော့ကွာ’

သူငယ်ချင်းက နူးထောက်ထိုင်နေသော သူ့ကို ဆွဲထူသည်။

လူတချို့က နွယ်လဲလျောင်းနေသော စင်ကို တွန်းသွားကြ၏ ။ သူ မတားမိတော့.

..

သွားပါစေတော့...။

သူ့နှုတ်မှ တိုးတိုးလေးရွတ်မိသည်။

‘နွယ်’

သူမ မကြားနိုင်တော့...။

မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ လူအချို့ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ပါသွား၏ ။

‘ဂျိန်း’

တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် မီးခိုးအချို့သည် ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်သွားကြ၏။

[၂]

အိမ်ပြန်ရောက်သော အခါတွင် သူမ၏ အမှတ်တရအချို့ကက သူ့ကိုဆီးကြို
နေသည်။ မှန်တင်ခုံ...။ အဝတ်အစား...။ ဖိနပ်...။

အရာအရာအားလုံးသည် သူမအသက်ရှင် ကျန်နေသေးလားဟုပင်
ထင်မှတ်ရသည်။

‘ဒီည ငါတို့အိမ်မှာ လိုက်အိပ်ပါလား’

သူခေါင်းခါလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း၏ အပြောကို...

‘ဒီမှာပဲ ငါနေခဲ့ပါ့မယ်’

သူငယ်ချင်းက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာမှမပြောတော့။ အခုအချိန်မှာ သူ့စိတ်ကို
အလိုလိုက် ထားခြင်းဟာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည် ဟု တွေးထားဟန်တူသည်။

‘ဒါဆိုလည်း မင်းသဘောပါပဲ’

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ခဏကြာသော အခါတွင် ကားစက်နှိုးသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

သူ တစ်ယောက် တည်း ဒီအိမ်မှာ ရှိနေသည်ဟူသော အထီးကျန်စိတ်က
ရင်ထဲလိုက်တက် လာသည်။

အရင်တုန်းက သူရယ်၊ သူ့မိန်းမနွယ်ရယ်...။

အခုရော...။

အခု သူ တစ်ယောက် တည်း...။

သူ့ခြေလှမ်းများ က ဘယ်လို ဖြစ်၍ အိပ်ခန်းထဲရောက်လာသည်မသိ။

သူ ရပ်လိုက်တော့မှ ခုတင်ရှေ့ကို ငါရောက်နေပါလားဟု ခံစားမိသည်။

ဒီခုတင်ပေါ်မှာ သူ တစ်ယောက် တည်း အိပ်ရတော့မည် ။

အရင်တုန်းကနဲ့ အခု...။

မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ပက်လက်ကြီး
လှဲချလိုက်သည်။

‘ဟူး’

နူးညံ့သော အိပ်ရာ၏ အထိအတွေ့ ကြောင့် အနည်းငယ်လန်းဆန်းသွားသည်။

သို့သော် စိတ်တွေ ကတော့ မတည်ငြိမ်သေးချေ...။

ထို့ကြောင့် ပက်လက်အနေအထားဖြင့်ပင် ခုတင်ပေါ်၌ လှဲနေမိ၏ ။ မျက်လုံး
ကတော့ ဖွင့် လျက်သားပင်...။

ငါးမိနစ်ခန့် ငြိမ်သက်စွာ နေပြီးသော အခါ မျက်လုံးတည့်တည့်တွင် ရှိသော
မျက်နှာကြက် ပေါ်ရှိ တစ်စုံတစ်ခုအား သတိထားမိလိုက်သည်။

အရင်တုန်းက ဒီခုတင်ပေါ်မှာ ဒီလိုအိပ်ဖူးသော်လည်း ယခုကဲ့သို့
မျက်နှာကြက်ကို သေသေချာချာ မကြည့် ဖြစ်။

အခု ဝမ်းနည်းနေ၍ မျက်နှာကြက်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ထိုအရာကို
သတိထားမိခြင်း ဖြစ် သည်။

‘ဘာလေးပါလိမ့်’

ဟူသော သိချင်စိတ်နှင့် အတူ ခုတင်ပေါ်မှ လူးလဲကာ ထလိုက်၏ ။

ထို့နောက် အိမ်တွင် :သုံး လှေကားတစ်ခုယူကာ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ အရာအား စမ်းလိုက် သည်။

စာတစ်စောင်အား သေသသပ်သပ်ခေါက်ကာ မျက်နှာကြက်၌ တပ်နှင့် ကပ်ထားခြင်း ဖြစ် သည်။

စာအား အလျင်အမြန်ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။

‘ဟင်’

အံ့ဩသွားသည်။ သူ့မိန်းမနွယ်က သူ့ကိုရေး ထားသော စာ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

[၃]

မောင်ရေ...

ဒီအချိန်မှာ မောင်စိတ်ညစ်နေလိမ့်မယ်၊ အထီးကျန်နေလိမ့်မယ်လို့ နွယ်ထင်မိပါတယ်။

ဘာကြောင့် လဲဆို မောင်က စိတ်ညစ်လာရင် ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးလှဲတတ်ပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသလို ငိုငိုပြီးရှိနေတတ်တာကိုး...။

မောင် ဒီစာကိုဖတ်ရတဲ့နေ့ဟာ နွယ်ကွယ်လွန်ပြီး တစ်ရက်၊ နှစ် ရက်အတွင်း : ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင် သလို နွယ်ရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာကို မောင့်ဆီက အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်လိုက်ရတဲ့နေ့ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာ ပါ။

မငိုပါနဲ့မောင်...။

မောင်နဲ့နွယ်ဟာ နှစ် အတော် အတန်ကြာ နေခဲ့ကြပြီးပြီ။ တစ်နေ့
ဒီလိုလမ်းခွဲရလိမ့်မယ်ဆို တာ အစောကြီးကတည်းက သိပြီးထားကြတဲ့ လူတွေ
ဖြစ်တဲ့အတွက် မောင်ခံနိုင်ရည်ရှိမှာ ပါ။

မောင်ရေ... ပျော်ရွှင်အောင်နေပါ။

နွယ်ထင်ပါတယ်၊ မောင်ဟာ ရှေ့ဆက်ပြီး ပျော်စရာတွေ တွေ့ ရမှာ ပါ။ ဩော်...
ပြောရဦး မယ်၊ မောင် ဒီလိုစိတ်ညစ်နေပြီး မပျော်မရွှင် ဖြစ်နေရင် နွယ်က ဘာလုပ်ပေးလဲ
မောင်မှတ်မိလား။

မောင် မှတ်မိမှာ ပါ။ နွယ်က မောင့်ကို သံပရာရည်ချဉ်ချဉ်လေး
ဖျော်တိုက်တာလေ။

ကဲ... အခု မောင့်မှာ သံပရာရည်လေး ဖျော်တိုက်မယ်။ မောင်သောက်မယ်
မဟုတ်လား။

(ဝမ်းနည်းမှု ၊ ကြည်နူးမှု တို့နှင့် အတူ စာဖတ်နေရင်းမှ နွယ်ကို
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။ သူ သံပရာရည် သောက်မယ်ပေါ့။ နွယ် သူ ခေါင်းညိတ်တာ
မြင်မှာ ပါ။ ထို့နောက် စာအား ဆက်ဖတ်လိုက်၏) နွယ်က အခုအချိန်မှာ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တဲ့
အခြေအနေဆိုတော့ နွယ်ကို တစ်ခု ကူညီပါ လား။

(သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပြန်သည်)

ကဲ... ဒါဆို အခု အခန်းထဲက ထွက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာဆီကို သွား။ ပြီးရင်
ရေခဲသေတ္တာရဲ့ အောက်ဆုံး အသီးအရွက်ထားတဲ့ နေရာမှာ သံပရာသီး သုံးလေးလုံး တွေ
လိမ့်မယ်။ နှစ် လုံး လောက်ယူပြီး ထက်ခြမ်းလှီးလိုက်လေ... နော်။ အဲဒါ အရင်လုပ်လိုက်။

(သူသည် နွယ်၏ စာကို ကိုင်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်
ရေခဲသေတ္တာနားသို့ သွား ကာ ထိုအထဲမှ သံပရာသီးနှစ် လုံးယူကာ လှီးလိုက်၏ ။ မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်များ လည်း စီးကျလာ ပြန်သည်) မောင် သံပရာသီးလှီးပြီးသွားရင် ဖန်ခွက်ထဲကို

အရည်ညှစ်ထည့်လိုက်၊ သေချာညှစ်ဦးနော်၊ မျက်လုံးထဲစဉ်သွားဦးမယ်။

(သူသည် စာထဲမှာ ရေးထားသည့်အတိုင်း အပြင်မှာ လိုက်လုပ်နေမိသည်။
နောက်ဆုံးတွင် သောက်သုံးရန် အသင့် ဖြစ်နေသော သံပရာရည်တစ်ခွက် ရလိုက်၏ ။
အရင်က သူမိန်းမ နွယ်က ဖျော်တိုက်ခဲ့၏ ။ မည်သည့်ဆိုင်ကမှ သူမ၏ သံပရာရည်လောက်
မကောင်းခဲ့ပါ။ အခုရော...။ ဖျော်ပြီး သံပရာရည်ကို အနည်းငယ်မြည်းလိုက်သည်။

မဆိုးလှ...။ နွယ်ဖျော်တာလောက် မကောင်းပေမယ့် သူမ၏
အငွေ့အသက်တွေ ပါနေသော ကြောင့် ကောင်းသည်ဟု ထင်ရ၏ ။ စာအား
ဆုံးအောင်ထပ်ဖတ်လိုက်သည်) သံပရာရည်ဖျော်ပြီးသွားရင် အိမ်ထဲက ဒရင်းဘက်ယူပြီး
ဝရန်တာကို ထွက်လိုက်။ ပြီးရင် ခဏမှေးလိုက်ပါလား မောင်...။

မောင်ပဲပြောခဲ့တယ်လေ...။ နွယ်တို့အခန်း ဝရန်တာကကြည့်ရင်
မြင်ရတဲ့ရှုခင်းက အရမ်း လှတာပဲဆို...။

ဒါဆို သံပရာရည်တစ်ခါကန့် အနားယူလိုက်ပါလား...။

နောက်များမှပဲ တွေ့မယ်မောင်...။

ချစ်ဇနီး
နွယ်

စာတွင် တပ်ထားသည့် ရက်စွဲမှ သူမမဆုံးခင် တစ်လအလိုတွင် ဖြစ်ပါသည်။
ထို့နောက် ဒရင်းဘတ်ယူကာ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အပြင်တွင် လေတဖြူဖြူ
တိုက်နေ၏ ။

လန်းဆန်းသွားသည်။ အေးမြသွားသည်။ အရင်က မြင်ဖူးနေကျ မြင်ကွင်း
ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့မှ မြင်ရသလို မြင်ကွင်းအချို့က အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

သူ ဒရင်းဘတ်ပေါ်၌ လှဲချလိုက်၏ ။ သံပရာရည်အား တစ်ငုံ နှစ်ငုံ

သောက်ပြီးသော အခါ တွင် ဘေးနားက ခုံပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်သည်။

ပြီးနောက် ဒရင်းဘတ်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်သည်။

စာကို မတွေ့ဘဲ အခန်းထဲတွင် လှဲနေဦးမည် ဆိုပါက မွန်းကျပ်မှု တွေ ရှိနေဦးမည် ဖြစ်သည်။ အခုတော့...

နွယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

နွယ်သည် စနစ်တကျ လုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနှင့် ပင် သူမ စနစ်တကျစဉ်တတ်သော အကြောင်းတို့က ရေး ရေး လေးပေါ်လာ၏ ။ (သူနဲ့ နွယ်တို့ မကြိုက်ခင်တုန်းကပေါ့...))

[၄]

တီတူး ဒီနေ့ကျောင်းကို နောက်ကျမှရောက်လာသည်။ အိမ်မှာ အလုပ်နည်းနည်း ရှုပ်၍ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ ဟိုအခန်းဝင် ဒီအခန်းဝင်နှင့် သူ့အခန်းကို မရောက်သေးဘဲ ရှိနေ သည်။

တီတူးကို ကျောင်းမှာ သိတဲ့လူတွေ ကလည်းများ တော့ ဝိုင်းနှုတ်ဆက်ရင်းနဲ့ လေကြောရှည် နေရသည်။

သူကလည်း ကျောင်းရောက်တိုင်း သူ့အခန်းကို တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ ဟိုလူနဲ့စကားပြော လိုက်၊ ဒီလူနဲ့ စကားပြောလိုက်နှင့် တစ်ခန်းခန်းမှာ ထိုင်နေမိလေ့ရှိသည်။

‘ထမင်းစား သွားပါဦးလား’

အခန်းထဲမှ ကျောင်းသား တစ်ယောက် က တီတူးကို ထမင်းစားဖိတ်၏ ။

‘ရတယ်... မစားတော့ဘူး’

ထုံးစံအတိုင်း ငြင်းလိုက်ရသည်။

ခေါ်တဲ့လူကလည်း တီတူး မစားဘူးထင်၍ ခေါ်ပုံရသည်။

‘ဪ... ဟုတ်ဘူး’

ဤသို့ဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ နောက်တစ်ခန်းရောက်ပြန်၏ ။

ထိုအခန်းထဲတွင် လည်း ထမင်းစားနေသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အား တွေ့လိုက်ရပြန်၏ ။

ဘယ်ရမလဲ...။ တီတူးပဲဟာ...။

သူတို့မကျွေးခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရင်ကျွေးလိုက်သည်။

‘စားပါဦးလား... တီတူး’

ထမင်းစားနေသော တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ နှုတ်များ ဆွံ့အသွားသည်။

‘တီတူး ကတော့ နောက်ပြန်ပြီ’

ဟုဆိုကာ ထမင်းဆက်စားကြ၏ ။

‘ကိုတီတူးကြီး ထမင်းစား သွားပါဦးလား’

အခန်းတစ်ခရေ့ရောက်တော့ ထမင်းစားနေသော ကောင်လေး တစ်ယောက်
က လှမ်းပြော ပြန်သည်။ ဘယ်နှယ်...။ ဒီနေ့မှ သူ့ကို ထမင်းပိုင်းကျွေးနေကြပါလိမ့်။ ထိုလူကို
ကြည့်လိုက်တော့ သူနဲ့သိ၏ ။ အသက်တော့ သူ့ထက်ငယ်သည်။

ဝတ္ထရားအရသာ ခေါ်နှုတ်ဆက်ပုံရသည်။

သူလည်း အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် ...

‘အေးဗျာ... စားမယ်’

ဟုဆိုပြီး သူ့ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထမင်းခေါ်ကျွေးသော သူမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ တီတူး
တကယ်စားမယ်ဆို တော့လည်း ကျွေးရတော့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ

‘ကိုတီတူး စားလေ’

ဟုဆိုပြီး သူ့ချိုင့်လေးအား ထိုးပေး၏ ။

အီလည်လည်လည်း ဖြစ်နေပုံရသည်။ ဘယ်လိုတီတူးလဲဟုဆိုပြီးတော့ပေါ့။
တီတူး ကလည်း ခပ်တည်တည်ပါပဲ။ ချိုင့်ထဲမှ ထမင်းတစ်လုတ်ဝါးလိုက်၏ ။ ပြီးနောက်...

‘ရော့... မင်းလည်းစား’ ဟု ပြန်ထိုးပေး၏ ။

ထမင်းချိုင့်ပိုင်ရှင်မှာ လည်း

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

ဟုဆိုကာ ထမင်းတစ်လုတ်စား၏ ။ ထို့နောက်...

‘ကိုတီတူးလည်း စားဦး’

ဟုဆိုကာ တစ်ခုတည်းသော ချိုင့်အား တီတူးဘက် ပြန်ထိုးပေးပြန်၏ ။ ဟင်း
ကတော့ ငါးဟင်း ဖြစ်သည်။ ဘာငါးမှန်းတော့ တီတူး မသိ...။

တီတူးက စားလိုက်၊ ထမင်းချိုင့်ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ထိုးပေးလိုက်။ ထမင်းချိုင့်
ပိုင်ရှင်ကလည်း သူတစ်လှည့်စားလိုက်၊ တီတူးကို ချိုင့်လေးပြန်ထိုးပေးလိုက်နှင့်
ရှုပ်နေတော့သည်။

အားလုံး ကတော့ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ပိုင်းရယ်နေကြ၏ ။

ထမင်းချိုင့်ပိုင်ရှင် ကတော့ ရှက်လို့ မျက်နှာကြီးရဲနေသည်။ တီတူး ကတော့
အေးအေး... ပဲ။ သူက စားပါဦးပြောလို့ ဝင်စားတာဆိုတဲ့ စတိုင်ဖြင့် ...။

အားလုံး ကတော့ တီတူးအကြောင်းကို သိနေ၍ ဘာမှတော့ မပြောကြ။

ထမင်းချိုင့်ပိုင်ရှင် မှာ သာ နောက်တစ်ခါ တီတူးကို ‘ထမင်းစားပါဦးလား’ ဟု မခေါ်ရန် သတိထားရမည် ဟု စိတ်ထဲ တွင် တွေ့နေပုံရသည်။

ထိုစဉ် သူတို့ထမင်းစားနေသည့် နောက်အတန်းမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ၏ စကားပြော သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

တီတူးလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ချိုင့် သူ့ဆီမှာ မရှိတုန်းအချိန်တွင် သူမတို့နှစ်ယောက် စကားကို နားထောင်မိသည်။

[၅]

‘မနေ့က ငါ့ကို ကောင်လေး တစ်ယောက် က ရည်းစားစကားလိုက်ပြောတယ်’

အသံချွေ့ချွေ့ပျစ်ပျစ်နှင့် ကောင်မလေး တစ်ယောက် က ပြောသည်။

သူလည်း ထိုကောင်မလေးကို စိတ်ထဲမှ ‘ပျစ်ပျစ်’ ဟု နာမည် ပေးထားလိုက်သည်။

‘အဲ့ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့၊ နင်က လှတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ လိုက်ပြောခံရမှာ ပေါ့’

ပျစ်ပျစ်၏ သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပုံရသော နောက် တစ်ယောက် က ဝင်ငေါ့သည်။

ဒါနဲ့ သူလည်း ပျစ်ပျစ်သူငယ်ချင်းကို ‘မငေါ့’ ဟု နာမည် ပေးလိုက်၏ ။

‘ဟဲ့... ငါက တယုတယနဲ့ ငါ့ကိုယ်ငါ ဂုဏ်တင်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ နေ့က သူက သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ဖော်နေလို့ လုပ်ထည့်လိုက်တယ်’

‘ဟယ်... ဘယ်လို’

‘နင်ကလည်း အဲဒီ လောက်ကြီး ဖြစ်မ သွားပါနဲ့ နည်းနည်း ပါးပါး ပညာစမ်းလိုက်တာပါ’

‘ကိစ္စရှိတယ်’ ဆိုတော့လည်း တီတူးက ချိုင့်အားထိုးပေးရင် ဆက်နားထောင်နေလိုက် သည်။ ထမင်း ကတော့ ကုန်ခါနီး ပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဘယ်လိုစမ်းတာလဲ’

‘သူက ငါ့ကို စဝင်ရောရော...’

‘အင်း...’

‘ပထမတော့ သူက သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်တာ အေးဆေးပါပဲ’

‘နောက်တော့ ဘာ ဖြစ်လဲ’

‘နောက်တော့ သူ့အဖေက ဘယ်လောက်ချမ်းသာကြောင်း၊ ဘယ်အလုပ်တွေ လုပ်ကြောင်း ငါ့လာပြောရော’

‘အင်း... အဲ့ဒါနဲ့...’

တီတူးတို့စားနေသော ထမင်းမှာ ကုန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ တော့ စကားမကုန်သေး။

တီတူးလည်း စားပြီးပြီးချင်းထသွား၍ မသင့်တော် တာကြောင့် ထမင်းချ ငုံ့ပိုင်ရှင်ဘေးမှ စာအုပ်များ ဟိုကိုင်ဒီကိုင်လုပ်ရင်း သူမတို့၏ မကုန်နိုင်သော စကားကို ဆက်နားထောင်နေလိုက် သည်။

‘ငါလည်း ရှင့်အဖေက ဘာလုပ်ငန်းလုပ်လဲလို့ မေးလိုက်တယ်’

‘ဘာလုပ်ငန်းတဲ့လဲ’

‘ငါးလုပ်ငန်းလုပ်ပါတယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း မေးလိုက်တယ်’

‘ဘာမေးလိုက်တာလဲ’

‘ဒါဆို ရှင်က ငါးအကြောင်းတွေ တော် တော် သိမှာ ပေါ့လို့’

‘အဲဒီ တော့...’

‘အဲဒီ တော့ သူက အမြင်ကတ်လောက်အောင် ‘ဟာ... သိတာပေါ့၊

ဘယ်လိုသိကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ပေါ့’ ဆိုပြီးပြောတော့ ငါလည်း အမြင်ကတ်လာပြီး ‘ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တာ လား’ လို့ မေးလိုက်တယ်’

‘အံ့မယ်... သူက ထုံးစံအတိုင်း ဖြေတာပဲ၊ ‘သိပ်ချစ်၊ အရမ်းချစ်ပေါ့’ တဲ့’

‘နင် ကတော့ လုပ်တယ်နော်’

‘ငါက သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မကိုချစ်ရင် ရှင့်အဖေ ငါးကန်တွေ ထဲက ‘မြန်မာ ဖိုက်တင်ဒီဒီယိုဇာတ်လမ်း ငါးတွေ ကို ယူလာခဲ့’ လို့ ပြောလိုက်တယ်’

‘ဘယ်လို’

တီတူးလည်း သူစားနေသော ငါးပင် နင်သွားသည်။

ဘာလဲဟ မြန်မာဖိုက်တင် ငါးတွေ ၊ ကြားဖူးပါဘူးဟုလည်း တွေ့ နေသည်။ သိပ်ကြာကြာ မတွေ့ လိုက်ရ...

ဆရာမ ဝင်လာသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တီတူးလည်း ခပ်ကြာကြာမနေတော့ဘဲ အခန်းထဲမှထွက်လာကာ ကိုယ့်အတန်း ရှိရာသို့ သွားလိုက်၏ ။

နောက်တစ်နေ့မှ ထိုကောင်မလေးကို ‘အဲဒီငါးတွေ က ဘာငါးတွေ လဲ’ ဟု မေးပြီး ဝယ်စား လိုက်ဦးမယ်ဟု တေးထားလိုက်သည်။ ပြောမယ်သာ ပြောရတာ ...။ ထိုကောင်မလေး၏ မျက်နှာ ကိုပင် သူ မမြင်ဖူးလိုက်ချေ ...။

